

Weissensee 2004

Weissensee 2004 zal de geschiedenis in gaan als zijnde een van de koudste van de 16 jaar dat er de alternatieve elfstedentocht wordt gehouden.

Zo werden we op vrijdag 23 januari tijdens het NOS journaal verrast met het nieuws dat de eerste toertocht van deze dag was uitgelopen op een drama.

Toch wel even schrikken dat er van de 986 deelnemers er 84 in het ziekenhuis waren terecht gekomen aldus de nieuwslezer.

Bij een temperatuur van -22 graden waren deze morgen de toerrijders van start gegaan.

Deze meldingen van de barre omstandigheden werd bij het inpakken van onze bus het gesprek van de avond.

Snel werden er nog extra wat shirtjes en truien in de koffer gedrukt zodat we ons in elk geval voldoende konden kleden, want een gewaarschuwd mens telt nog altijd voor twee.

Zaterdagmorgen 4.00 uur vertrokken we richting Oostenrijk.

Frank, Leony, Bernard, Frank, Lucie en Jan met de bus en Henny en Karin met hun eigen auto.

Dit omdat Henny en Karin op woensdag weer terug zouden gaan naar Jetske hun dochter, en wie deze kleine meid kent zal dit zeker kunnen begrijpen. Onder weg kregen we van Bernard te horen dat Elly weer prima voor hem gezorgd had, want 17 broodjes voor een reis van een kleine elf uur is meer dan voldoende (ze waren lekker Elly).

Na een goede reis kwamen we zaterdagmiddag om 15.30 uur aan bij ons hotel met de toepasselijke naam Weissensee.

Henry (voor de meesten uit Varsselder meester Henry) en zijn zes kameraden waren ook zojuist aangekomen.

Samen werd er eerst gezellig koffie gedronken en het was alsof we geen jaar waren weggeweest.

Zondag 25 januari was het Stammie dag, Dit was een toertocht voor de 4 jarige zoon van Marathonschaatser Arnold Stam die jeugdanker heeft.

De opbrengst van de button die voor 5 euro kon worden gekocht, ging voor een gedeelte naar het ziekenhuis en een gedeelte ging naar de familie Stam.

Het bedrag was geweldig, en zo zie je maar weer dat men toch nog veel over heeft voor de Mede mens.

Na het ontbijt moest er natuurlijk eerst geschaatst worden, want de voortekenen waren dat er zowel op het kleine als op het grote meer geschaatst kon worden.

Na het schaatsen ging iedereen zich douchen, en hier bleek dat de eerste zenuwen voor de tocht van dinsdag er al aan kwamen. Bernard die een schone string wilde klaar leggen op de stoel deponeerde hem in het bad. Direct werd Elly gebeld om te vragen van welke volgorde hij nu gebruik moest maken om niet aan het eind van de week in de problemen te komen.

's Avonds onder het genot van een drankje vertelde Henny dat hij les heeft gehad van Henry Wezenberg.

Zo vertelde hij dat hij niet eerder van school mocht of hij moest kunnen zwemmen.

Ja, en wij maar denken dat Henny niet zo goed kon leren. Om zeker van onze zaak te zijn hebben we Henry er bij geroepen, en hij bevestigde dit en om het te bewijzen legde hij Henny midden in de kroeg op een stoel en gaf hem zijn laatste zwemles, iedereen was overtuigd.

Maandag 26 januari werd er 's morgens weer een lichte training af gewerkt om vooral te wennen op het kleine meer met zijn vele scheuren.

Om 16.00 uur was er in de tent vlak bij start en finish een rijders bijeenkomst voor alle toerrijders van de volgende dag. Hier hoorden we dat er voor het eerst sinds jaren weer een baan was uitgezet van 25 km,

12.5 km op het kleine meer en 12.5 km op het grote meer.

Wederom werd iedereen er voor gewaarschuwd om zich goed te kleden, want het kon de andere morgen tussen de 8 en 12 graden vriezen en de gevoels temperatuur zou nog een graad of 5-6 lager zijn.

's Avonds werd er veel koffie en frisdrank gedronken en lagen de meesten om 22.00 uur onder de wol,

Voor alle dames misschien een hint, laat je echtgenoot de volgende dag schaatsen en je hebt hem de avond ervoor lekker op tijd tussen de lakens. (of je er wat aan hebt ??).

Dinsdag 27 Januari om 5.00 uur loopt de wekker af, je vraag je af is dit vakantie, maar je staat op want de nacht was toch behoorlijk onrustig.

De strakke koppies bij het ontbijt vertellen mij dat ik niet de enige ben die maar drie kwartier in een uur heeft geslapen. Om 6.30 uur gaat iedereen naar het ijs. Het is zwaar bewolkt, donker en -8 graden .

Rustig warmdraaien richting start en finish . Precies om 7.00 uur klink het startschot voor ruim 1300 deelnemers. Dit is op een na het mooiste moment van de hele dag . Stel je het maar eens voor zoveel mensen die allemaal de zelfde kant op willen, en het zelfde doel hebben.

Na een kleine 10 minuten komt er wat ruimte en is iedereen de startlijn gepasseerd.

Rond het middag uur hebben de meesten van ons er al ruim honderd kilometer op zitten. De dames die aan de kant ons steeds voorzien van een natje en een droogje, hebben het de eerste uren behoorlijk koud gehad.

De wind die in de loop van de morgen zich ook met het spel is gaan bemoeien, speelt ons behoorlijk parten.

En net voor dat Frank, Henny en Frank binnen komen begint het behoorlijk te sneeuwen.

Na 8.44 uur hebben zij hun 200 km er op zitten, moe maar blij dat het hun weer gelukt is om het tot een goed einde te brengen. Snel hebben ze zich gedoucht om daarna Bernard en mij aan te moedigen en op te wachten bij de finish. Na 10.28 uur komt Bernard binnen , en 9 minuten later (10.37) kan ik overgelukkig de handen opsteken dat ik het weer gehaald heb.

Dat het thuis front mee leeft blijkt wel uit de reactie die 's avonds komt via de telefoon. Via de webcam hebben ze gehoord en gezien dat Lucie door de speaker werd gevraagd op wie ze aan het wachten was. Ik wacht op Jan uit Varsselder, waarop de speaker antwoord: dat weet ik wel te liggen, dat ligt vlak bij Stokkum. (dit was voor mij het mooiste moment).

De sneeuw en de duisternis waren snel vergeten. ,s Avonds werd er een gezellig feestje gebouwd samen met de 7 schaatsers van de groep van Henry Wezenberg.

Woensdag 28 Januari, toch maar vroeg ontbijten want Henny en Karin wilden deze morgen op tijd vertrekken richting Varsselder. Met vereende krachten werd de bagage in hun auto geladen.

Een half uur nadat ze vertrokken waren moesten we hun bellen om terug te keren, want er was per abuis een paar snowboots van een andere gast in de auto beland.

Blij dat ze waren dat ze terug mochten komen want toen ze zich hadden omgekeerd kwamen ze tot de ontdekking dat ze op hun kamer een kast helemaal niet leeg hadden gehaald.

Donderdag 29 Januari . Na een zeer koude ochtend (-18) besloten Frank, Bernard en Frank om voor het eerst te gaan langlaufen . Zelf ben ik niet mee geweest omdat ik een lichte voet

blessure had, maar volgens de anderen was het de angst die me van de lange latten af hield. Bij vertrek heb ik nog verschillende foto's van de langlaufers gemaakt. De meeste foto's heb ik van Frank M. kunnen maken, want hij ging gewoon naast de latten liggen zowel links als rechts, als er voor en er achter . Voor dat hij goed vertrokken was had ik mijn rolletje vol. Na ruim 2 uur kwamen ze terug moe maar een schitterende ervaring rijker.

Vrijdag 30 Januari. Weer stond de wekker op 5.00 uur, want we zouden starten voor de tweede tocht en wel zien hoe ver dat we zouden komen. Klokslag 7.00 uur startten we voor de tweede keer aan een grote tocht. Dit viel behoorlijk tegen want de thermometer stond op -18 graden en we werden nogmaals gewaarschuwd voor een gevoelstemperatuur van -25 graden. Vreselijk koud hebben we het de eerste twee uur gehad. Het was dan ook Bernard die mij op stond te wachten bij (jawel bij deze kou) de dames en me aanspoorde om samen verder te gaan voor de 100 km, en met een heerlijk zonnetje erbij werd het toch nog een prettige tocht. Om 12.22 uur hebben we onze kaarten af laten stempelen. Frank en Frank hadden er om 12.17 uur 125 km opzitten en vonden het toen ook welletjes.

Ook nu waren er weer mensen van het ijs gehaald, en naar de dokter gestuurd met bevroren ogen en wangen.

Aan het begin van mijn verhaal heb ik verteld over wat die nieuwslezer ons die vrijdag vertelde dat er 84 schaatsers in het ziekenhuis waren terechtgekomen. Achteraf waren het er 14, nog altijd 14 teveel , maar bij elke sport vallen blessures. Een arm of een been breken, die pech kan iedereen overkomen , maar zonder of met een veel te kleine bril of te weinig kleding aan en dan bevriezingsverschijnselen oplopen is voor 99% eigen schuld, want iedereen was voldoende geïnformeerd. Al deze ongemakken zijn ons bespaard gebleven .

Dit waren een aantal belevenissen van ons dit jaar op de Weissensee .

Wat mij betreft, ik verheug me alweer op Weissensee 2005.

Jan.